

Литературно Земеделско Знаме

Съюз на писателите
Земеделци в България

Д-р Г. М. Димитров

/15 април 1903 - 28 ноември 1972/

Хълмът на безсмъртието

Хълмът на кедрите е възвишение край Вашингтон. Там са гробищата, където на гроба на Г. М. Димитров е издигнат паметник с дарения от български политически емигранти в САЩ и Канада.

А след рухването на комунистическия режим костите на Гемето са пренесени в България.

На д-р Г.М. Димитров

Тук всеки се спира поклон да направи, а после си тръгва по-блед и смутен. И кедрите стенат, привели върхари над черния камък смълчан и студен.

Но тръгнеш ли, нейде в земята дочува се никакъв глас.
И силните думи напират в душата, и грабват те в своята власт.

И ти си усмихваш, от силния порив тъй властно за миг запленен, а после политаш високо нагоре, където се ражда небесният ден...

Тук всеки се спира поклон да направи и после си тръгва, но вече щастлив. А кедрите шепнат, привели върхари: „Вдигни си главата! Гемето е жив!”

Никола П. Бежански

СНЕЖИНКИ ЗА НОВАТА ГОДИНА

Те всекиго от нас без срам целуват, без разлика дали е грозен, зъл, красив... И влюбени, не влюбени милуват достатъчно е да дочакат този миг.

Вълшебен валс щом леко завъртят над градове, села и планини, Новата година поздравяват излез, излез и ти я посрещни!

Георги Заркин

ДАРЕНЯ
за в. "Литературно земеделско
знаме":

Надежда Врескова - 20,00 лв.
Цветана Кръстева - 20,00 лв.
Петър Петров от с. Кортен - 13,00 лв.
Тако Караванов - 10,00 лв.
Атанас Личев - 5,00 лв.

Скъщи приятели,
БЛАГОДАРИМ ВИ!

НОВОГОДИШНО

Една душа що страда, един затворник блед на теб, девойко млада, изпраща ти привет!

Новата година да ти честият - дано е милостива към тебе, мила, тя.

Сърцето ти да стопли със огнени очи, сълзите да изтриват твоите очи.

Земята да обсипе с обилен, тежък плод, свобода да получи нашият народ.

Земя, Бог е милостив, ще го призовава - теб с щастие да дари, а мен - със свобода.

Иван Кутинов
1949 г.

СРЕЩУ КОЛЕДА

Звънът отвън божествени камбани, люляни от невидими ръце и радостта докосва с топли длани изпълнено с очакване сърце.

Пак всеки вижда как през далнините, през снежните вихушки и студа, до всеки дом достигат светлините родени с Витлиемската звезда.

В нощта прозрачна бродят коледари и носят дълго чакан благослов за мирни дни, в които да ни жари пожара на взаимната любов.

Будуват шумно в тази нощ пресвят еднакво и села, и градове, изпълват се със благодат сърцата и нещо към небето ни зове...

Донъо Неделкин

СПОМЕН

Често срещах баба с радост във очите. Сякаш не е в гроба, а във висините.

Чула, че се връщам от Диарбекира, първа ме прегръща; мътен поглед взира.

Пита и ридае:
- Върна ли се, чедо?
Щастие сияе по лицето бледо.

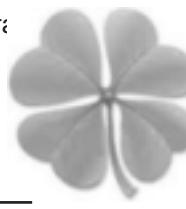
Колко много радост преживях тогава...
В мята тъжна младост спомен мил остава.

Стоян Колдов

Две влажни, тъжни очи, впити в мен, две кротки, кадифено меки, налети със сълзи очи, широко разтворени, очакват помощ... Не смеех да оставя Христо сам. Нямаше кой да повика лекар. Кръвоизливиято беше много силно. Успях да му дам малка първа помощ... Двучасовата мъчителна тишина беше прекъсната от идването на Женя/сърдечната приятелка на Христо Женя Дюстабанова/. Тя остана при него, а изтича за лекар. Медицинската помощ закъсня. Подобрене не настъпи... Вече беше късно. Всички по-нататъшни грижи на лекари и близки бяха напразни. Милярна туберкулоза разруши дробовете на Христо..."

Въпреки ранната си смърт, щедро надареният поет Христо Смирненски остава завинаги в съкровищницата на българската литература като един вечен юноша, едно „слънчево дете“, както го нарече в онova време писателят Антон Страшимиров.

Л33

ТЪЛПИТЕ

В тълпите смълчана е буря незнайна; степено е слънцето в тях.

И често, сред гъльбов прах, опасват града те с верига безкрайна и в тази верига от роби се движки и черния облак на днешните грижи, и светлия призрак на празник свещен свещения утрешен ден!

За подвиг тълпите ги ражда земята, за подвиг безумно велик.

И подвига им е безлик. кат' млечния път разпилиян в небесата, където се сплитат сребристи огньове, които не може око да улови.

а все пак сияние чудно пласти в тез бледи, незрими звезди.

В тълпите е скрита душата велика душата на новия свят.

И в шумния каменен град, когато борбата на пристъп ги вика тълпите заливат гърмящи площи, тълпите люлеят грамадните сгради и блика душата във порив крилат душата на новия свят.

Роден на 17

септември 1898 г. в

Кукуш

Умира на 18 юни

1923 г. в София

Стоян Колдов

Дарение

за в. "Литературно земеделско

знаме":

Надежда Врескова - 20,00 лв.

Цветана Кръстева - 20,00 лв.

Петър Петров от с. Кортен - 13,00 лв.

Тако Караванов - 10,00 лв.

Атанас Личев - 5,00 лв.

Съкли приятели,

БЛАГОДАРИМ ВИ!

Христо Смирненски

ДА СИ СПОМНИМ...

Петко Згалевски - 1 октомври
 П. Казанджиев - 22 октомври
 Ана Василева - 23 октомври
 Петър Илиев - 27 октомври
 Христо Радев - 3 ноември
 Илия Василев - 10 ноември
 Ст. Попгеоргиев - 27 декември

СЪН В КАРЦЕРА

Ти идваш в съня ми потайно,
 като плаха кошута в нощта,
 целебна, като биле омайно
 родило се при нова зора.

Ти сядаш до мене свенлива
 с букета нектарен цветя.
 И даваш ми роза красива
 с дъха на любяща жена.

Аз галих ти миглите в мрака.
 Лицето ти живот ми дари,
 но любовни слова не дочака,
 побягна и нейде се скри.

Останах самин сред цветята -
 повехнал, самотен, смирен.
 И чаках отново съдбата
 да повтори съня ми блажен.

*Илия Василев
 Шумен, 1953 г.*

В ХРАМА

Всред селото до реката
 божи храм издигнал ръст,
 с взор отправен в небесата,
 с позлатен гравиран кръст,
 със звън камбанен в простора
 за молитва ни зове
 и спохожда всички хора
 по махали и домове,
 че във храма има света
 литургия в този ден,
 служба утринна подзвета...
 Почва празникът свещен.

В чисти спретнати премени
 и с отворени сърца,
 стичат се отвред смирени
 стари, млади и деца.
 Опрощение от бога
 да измолят с поглед плах,
 че в човешка изнемога
 може да е сторен грях.
 И олеква на душата...
 В нея злото се рути
 и молитвено устата
 шепнат: "Господи, прости!"

Петър Илиев

ИЗПОВЕД

Аз не натрупах богатство,
 нито натрупах пари.
 Стига ми тази печалба,
 че почтено живея
 и в душата щом огън гори!
 Той ми напомня за земната слава,
 колко е кратък нейният път...
 За нея и песни омайни да пея,
 щом минат стотици години
 спохожда вековна забрава и нея.

Петко Згалевски

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН -
 с пожелание за здраве и не
 забрава на всичко написано...

Надежда Цанева - 14 октомври
 Д. Южнянин - 16 октомври
 Петър Петров - 23 октомври
 Боян Балкански - 24 октомври
 Кирил Назъров - 2 ноември
 Георги Козарев - 6 ноември
 Георги Peev - 4 декември
 Цонко Неделкин - 11 декември
 Тодор Цанев - 11 декември
 Вл. Джаферов - 12 декември

ИМПРЕСИЯ

Капка роса. Красота.
 Есен е. Падат листа.
 Ранна утрин. Из двора вървя.
 Падат дюлите. Капе дъждъ.

Тишина. Всички спят.
 Мойте стъпки зад мене кънят.
 Сядам в люлката. Жълти листа
 се заплитат в моята коса.
 Залюлявам се силно. Летя.
 После спирам. Изправям се. Тръгвам.
 И към старата къща се връщам.
 Твърде рано съм станала - капка дъжд съм.

Надежда Цанева

РОДНА СТРЯХА

Стихия вие, бръска сняг в стъклата,
 вилнее в ледената нощ сърдито.
 А в мрака като пряспа страховита
 небето висне ниско над земята.

Навън от студ дърво и камък стенат,
 но в стаята огнището ме гали.
 На кой ли път в такава зимна хала
 уют ми дава къщата рождения?
 От огъня й въглен жив ще взема,
 където и да ида в мен да грее.
 А върна ли се някой ден при нея,
 тя с майчина любов ще ме приеме.

Димитър Южнянин

БАЩИН ДОМ

Пътека тясна е пресякла двора,
 покрит с килим от дъхаща трева.
 В късна нощ, с нарамена умора,
 по нея идва тъжният баща.
 Присяда мълчешком до прага, вгледан
 към небосвода с въглени очи.
 И ореха от старостта приведен,
 легенди стари тихо му шепти.

А после бавно влиза в одаята,
 огрята с газениче или свещ.
 Пред него мракът в жълто се разтапя.
 и летопис е туха всяка вещ.
 Сивеят съдове като кандила
 и спомените будят се край тях.
 Стените тайни тук са съхранили
 бунтарска реч и плач, и детски смях.

О, роден дом, за мен си ти светило
 от тебе черпя светлина и сили!

Боян Балкански

МОРЕ

Далеко във простора ясен
 синеят се вълните.
 Море, ах, колко си прекрасно
 брегът с крайбрежните скали...
 Изблъква от сърцето песен
 и лети над твоите вълни.
 Отлита лято, идва есен
 небето свежда висини.
 Аз пак при тебе ще се върна
 при твоята дивна красота!
 Ръце разтварям да прегърна
 безкрайната ти чистота!

Василена Стамова

РОДИНО,

и въздухът да ми отнемат,
 чрез теб ще дишам, мой олтар,
 че ти си пролетна поема,
 за всеки българин буквар!
 Със мисъл ли те аз обгърна,
 усещам пулса ти велик;
 с любов ли нежно те прегърна,
 със теб се сливат, майко, в миг.
 Сърцето заиграва лудо,
 за полет опват се крила
 и с мене, майко, става чудо
 в живота ми, добре дошла!
 Орисани сме с тебе двама
 неравен път да извървим...
 Съдбата ни бе риск и драма,
 но общо бъдеще градим.

Пенко Керемидчев

ВЯРА

От векове по тези земи
 е кръстосвал славянският род.
 Тачел светци. И мал празднични дни
 и оцелял е, станал народ!

Утре пак ще празнуваме
 и ликуваме, лекуваме рани.
 Всички ще коледуваме,
 че християнската вяра ни храни!

Пода с рогозка... Сядаме всички:
 старци, млади, деца мънички...
 Бъдник с боб, ошав, мед от пчелички...
 Радост е хляба с паричка...

Мирна да е Новата година,
 далече от омраза, да донесе любов,
 та всеки от своята градина
 плод да откъсне, щом той е готов!

Васил Калфов

БЪДНИ ВЕЧЕР

"Бог се роди, той е с нас" -
 ще пеят утре и ще се надяват...
 А днес предъвкваме молитвата
 със вкусни залъзци.
 Стомасите се пълнят,
 големеят,
 тъпчат се.
 Наместват се в средата
 на телата ни.
 Обсебват ни.
 Изяждат ни.
 И място за душите
 не остава.

Габриела Цанева

БРЕЗИЧКИТЕ -

накичени с жълтичките,
 загадъчно потръпват -
 моминска гръд,
 в картините на Майстора.

Букак
 загърна рижав ямурлук.
 Кърпи кожух
 лилав сукман надяна.
 Подгорец листоброец
 жълтиците обрули.
 Завихрен листопад
 последен танц танцува.

Дарина Цветкова

МОРЕТО В НЕБЕТО

Знаете ли нещо за небето
 То прилича малко на морето.
 Щом облаците се разперят,
 Те приличат на вълните
 Сякаш с пяна се замерят,
 Ала само във мечтите.
 Вълните във морето
 Плават много бройно,
 А облаците във небето
 Се движат по-спокойно.
 Щом погледнеш към небето,
 Чувстваш се единствен ти;
 Сякаш легнал си в морето
 И ти вята рът шепти.
 А вечер, щом звездите грейнат във небето,
 Те приличат на отблъсъци в морето.

Катя Тончева

ЗИМНА ОДА

Снежинките са леки и ме носят
 в небето син, непотъмнял кристал,
 студът е стогодишен от въпроси,
 но още непораснал е за жал.

А слънцето е бяла орхидея,
 закичена на синия ревер
 въздиша зимата и аз със нея,
 заряни в годишния тефтер.

На пролет се живее по-зелено,
 а зимата е помъдрял стариц,
 за който все не ни остава време
 освен ако не се стопи без вик.

Тогава без снега осиротели
 разбираме, без зимата боли,
 но тя се връща в клонки разцъфтeli
 и в пролетните, приказни води.

Сезонът мразовита, скучна ода,
 бекрайно, пусто бяла до екстаз
 е първата ни стъпка към възхода
 от южен вятър и от птичи джаз.

Милена Филипова

НЕТЛЕННОТО ТАМ

Дърветата - черна корона
 на снежната, бяла земя
 и ветрища зимни се гонят,
 понесли вечерна искра.

Лудува във виното бяло
 несъбъднато утро и блян,
 сърцето копнен за ново начало
 в нетленното ТАМ.

Където се ширят простори,
 окъпани в ясна зора.
 Ще бъда ли някога, скоро
 в онази далечна страна?

И как ще я кръстя пред всички,
 намерила ново небе?
 На мене самата прилича,
 защото е в моято сърце.

Вяра Дамянова

СТИГА

Не желая аз да бъда друга,
 дори да имам завидна съдба.
 Аз не искам от никой услуга.
 Родена съм в живот-борба.
 Гордея се с напуканите дланни.
 Те от труд са здрав юмрук.
 С труда си те ме хранят
 и полезни са и там, и тук.
 Подмазвачи, хлебоеди стига!
 Стига ходатайства, о, беда...
 Буря във гърдите се надига
 от пълзящата навред ръжда.
 Стига за черупки да треперим,
 нека да ги счупим най-подир.
 И напред да крачим без пълзене,
 на земята си да въззариме мир!

Милка Пешева

ОТНЕТИ БРАЗДИ

От бели и сини вълни
 понесен, едва мерджелей
 през клоните сплетени
 лъчистият диск на деня.
 По-ниско е сграда.
 И тихата вечер пред нея
 поляга на топлия, метен паваж.
 С ограбени сили от алчния ден,
 на селата чада
 изчакват поредния влак,
 понесли хляб от града.
 А в погледа само умора
 и мъка безкрайна тежи
 по родни, отнети бразди...

Стефан Стамов

АТАНАС ЛИЧЕВ НА 88 ГОДИНИ! ЧЕСТИТО!

Роден е на 14.08.1930 г. в китното първомайско село Дълбок извор. Произхожда от бедно земеделско семейство. Основно образование получава в родното село, гимназия в Първомай, а след казармата /в трудови войски/ завършва задочно полувишия институт за учители в Пловдив със специалност математика, физика и физкултура, през есента на 1958 г. и изцяло се отдава на учителската професия. Има 32 години педагогически стаж, 27 от които в училището в родното му село, където живее и до сега. Има две дъщери, двама внука и две внучки. И съпругата му Атанаска е дългогодишна учителка, която сред пенсиониране се занимава с домакинство, а той продължава от време на време да публикува епиграми и др. в различни издания, издал е книгите "Камбанен звън", 2008 г.; и "Трески", 2004 г. Любимо занимание на двамата съпрузи е шахмат. И двамата са между Окръжните първенци по шахмат. Щастливи са техните ученици, за които те организират в училище провеждането на ежегодни междупаралелкови и общоучилищни първенства.

Атанас Личев е член на Българския земеделски народен съюз с многогодишен стаж и за него и семейството му това е най-авторитетната партия на българските граждани живеещи на село. Член е на Съюза на писателите земеделци от самото му учредяване след 10 ноември и настъпилите промени.

СЕЛСКА ОРИСИЯ

Ех, стопани работливи,
работливи, търпеливи...
С тия запустели ниви
за оплакване сте живи!

Дяволът ли нам изпрати
арендатори богати?
Икономиката сива
земеделието свива

до всеобща ликвидация
и след туй приватизация:
плодните земи на всички
да изкупят без парички!

Ех, стопани работливи,
работливи, търпеливи!

Атанас Личев

ГЕОРГИ КОЗАРЕВ НА 80 ГОДИНИ!
ЧЕСТИТО!

Нашият весел сътрудник от Пазарджик,
земеделецът Георги Козарев закръгли 80 години!
Честито, Приятелю!
Желаем ти здраве, дълголетие и вдъхновение
за още много творчество...

НОСТАЛГИЯ

Пуснах си пердете
и започнах с ОФ-то,
после в БКП-то
и си оправих дереджето.

Сега са много ветровете,
да ги гоня
ме заболяха коленете.

Георги Козарев

ХАРАЛАН НЕДЕВ ПРЕДСТАВИ ПЕТДЕСЕТА
СИ КНИГА! ЧЕСТИТО!

На 7 ноември т.г Харалан Недев представи новите си книги „Резонанси“ и „Светлина над хоризонта“ в зала „Форум“ на читалище „Наука 1870“ град Троян. Както обикновено, поетът събра много бойна, развлънена публика от приятели, почитатели и ценители на изящното слово. Цветя, прегръдки и поздравления от различни поколения бе най-ценната награда за барда и неговото несекващо вдъхновение. Пиши, приятелю, ние ще четем и ще стъпваме в стъпките ти!

Л33

БАЩА МИ...

Баща ми, Манол Цанев Доробанов, е роден на 09.03.1908 г. в с. Червена вода, Русенско, където задържа и основното си образование. Още от 14-годишна възраст се увлича от идеите на Александър Стамболовски, тогава министър-председател на България, с възторг следи провежданите реформи от земеделското правителство, чете, разпространява и популяризира принципите на БЗНС сред младежите. През 1928 г. се жени за Стояна Иванова Урвенска, останала сиракче от двегодишна възраст. В младото семейство се раждат две деца, момчета Цанко и Тодор. Преплитат се от обработването на 50 дка ниви и 7 дка лозя.

През септември 1944 г. Манол Цанев е секретар на новата общинска управа, а също и секретар на земеделската дружба в с. Червена вода.

През 1945 г., обаче, след излизането на Никола Петков от правителството, комунистите започват преследвания на активни опозиционери. Баща ми многочестно бе арестуван в ДС-Русе, на два пъти го връзаха пребит до смърт у дома. През 1946 г. и 1947 г. бе изпращан в концентрационни лагери Ножарево и Росица, за по шест месеца, без присъда. Единствената причина бе тази, че той вярваше в общочовешките ценности на цивилизацията: свобода, демокрация, вяра, морал, собственост, взаимно уважение, достойнство, ненасилие. Както той, така и мнозинството българи тогава имаха безрезервно доверие в обединената опозиция, начело с Никола Петков и на изборите за Велико народно събрание опозицията спечели 86% в селото, въпреки гоненията, преследванията и насажданата страхова психоза. Апологетите на диктатурата и техните въоръжени групи тук, за разлика от другаде, не успяха да фалшифицират изборните резултати.

След отнемане на имунитета, арестуването, осъдането и екзекуцията на Никола Петков и забраната на ръководения от него БЗНС се сложи край на всякакви демократични прояви. Настигна отворен масов терор. Започна и насилиствената колхозна епопея, съпътствана с неизпълнени държавни доставки, постоянни привиквания в МВР, търкаляне в бъчви... Често виждахме по улиците на селищата обикновени, скромни хора със земеделски убеждения да вървят пред въоръжен представители на властта с унизителни надписи на гърдите „Аз съм кулак, аз съм народен враг“...

Всичко това предизвикала отврътна реакция на самозащита. Манол Цанев не приемаше диктатурата, принудителното отнемане на земята, униженото достойнство на хората. Около 1950 г. баща ми се свърза с Цанко Иванов /Мечето/- един от ръководителите на горянското движение в Русенско, който след ареста на някои от ръководителите на Областен земеделски център-1 вече бе в нелегалност. Първата им среща се състоя в Тетово, а по-късно имаха и няколко срещи в околностите на Червена вода. Неусетно се създадоха две групи за подпомагане на горяните на по-възрастните и младежка група, чиято дейност баща ми отблизо следеше.

ПРЕПОРЪЧАНИ КНИГИ

Г-н Ваньо Недков от издателство „Стилуе“ препоръчва на читателите на в-к „Литературно земеделско знаме“ книгата на Цанко Луканов „Остров Персин - в търсене на българския дух“

Ето кратък откъс от книгата:

БОЛЕН ЗДРАВ НОСИ

Бяха изминали няколко дни, откакто се намирахме в тази задушна бърлога. Воля-неволя започнахме да се нагаждаме към сивото, скучно и еднообразно ежедневие, което се нарушаваше единствено от внезапния припадък на някой наш колега.

Беше късно вечерта на третия ден, когато в килията се случи това първо необично произшествие. Един младеж от Михайлопградско, който спеше до вратата и смело ловеше змии, които се опитваха да ни посещават през деня и нощта, иначе много силно и здраво момче, съвсем неочеквано взе, та припадна. Заобиколихме го, а той, затворил очи, едва дишаше, ще умира! И ние започнахме да викаме за помощ, да тропаме и да бием по вратите с каквото ни попадне под ръка. Вдигнахме огелия и връвя посреща нощ, като че ли карцерът се беше запалил. Мина известно време, послушахме се и като не доловихме никакъв жив отзив отвън, нададохме още по-силни, неистови за такива като нас гладни и измъчени хора гласове. Макар и изпод земята, нашите викове и бълскания бяха достигнали по някакъв начин до милиционерския пост на вишката срещу нас, който даде тревожен сигнал с два изстрела.

Не след дълго външната врата се хлопна и от там, след като им казахме, че има припаднал човек в килията, влезе един надзирател с фенерче в ръка. С наша помощ припадналите младеж беше вдигнат на крака, но щом като го изправихме, той отново си строполи на земята, все едно че беше в състояние на последно издихане. Ние с моя приятел Сашо Влахов го поехме на ръце и така с големи мъки и усилия едва го замъкнахме като жив труп до лазарета, който беше на стотина и повече метра разстояние от карцера. Понататък какво стана с него, ние нищо не можахме да разберем.

След някой и друг ден тази трагична случка се повтори, после потрети и така почти през ден, през два ние бълскахме вратите посреща до строшаване и надувахме гърла до програждане с надежда да помогнем и спасим живота на изпадналите в беда наши другари. Ние със Сашо пък станахме нещо като дежурни санитари. Само че напоследък вместо да мъкнем припадналите чак до лазарета, надзирателите ни позволяваха да ги изнасяме само до външната висока ограда на карцера. От там кой и как ги носехме до лазарета, тогава никак не ми идваше на ума да се запитам:

-Лако-о, какви какво стана с нашите другари, които припаднаха? Измряха ли?

-Ти да си жив! процеди през зъби той. Те не са такива будали като тебе!

После неочеквано се нахвърли върху мен:

-Ти, там! Какво се опитва да надничаш през плета навън! и се впусна заканително с тоягата в ръце срещу мен, но се въздръжка да ме удари, вероятно защото виждаше, че сме близки със Сашо. Макар и само за момент успях да видя през малката пролука на плета, че навън около него и от време-навреме да му подхвърля по някоя и друга дума, уж на шега. Подкачи го веднъж-дваж, неговият земялък Лако си направи оглушки и не реагира остро, но все пак изръмжа като куче към познат, без да посети да го хапе. По едно време Сашо се отдели от мене, приближи се до Лако и шепнешком го запита:

-Лако-о, какви какво стана с нашите другари, които припаднаха? Измряха ли?

-Ти да си жив! процеди през зъби той. Те не са такива будали като тебе!

После неочеквано се нахвърли върху мен:

-Ти, там! Какво се опитва да надничаш през плета навън! и се впусна заканително с тоягата в ръце срещу мен, но се въздръжка да ме удари, вероятно защото виждаше, че сме близки със Сашо.

Макар и само за момент успях да видя през малката пролука на плета, че навън около него и от време-навреме да му подхвърля по някоя и друга дума, уж на шега. Това ми направи много силно впечатление, понеже дотогава извън обекта ние се движехме само под строй и със сила охрана.

Следобед, когато бяхме на каре, Сашо отново подкачи своя познат с въпроса, къде се намират сега припадналите наши другари и отново Лако му отговори сухо и студено:

-Живи и здрави! Лежат и плюскат, хе там, в бараката!

Продължихме да се разхождаме около високия плет пред карцера, да умуваме за съдбата на нашите припадналите другари и да се опитваме да проникнем с поглед през малките дупки на плета, за да разберем какво става навън. Бяхме напълно изолирани и неосведомени за положението на бригадите в обекта. В същото това време Сашо упорито се опитваше и наистина понякога успяваше да откачи по някоя и друга дума от устата на Лако.

Така - днес една, утре две, докато един ден Сашо ме извика настрана и мрачно попита:

-Ти знаеш ли приказката „Болен здрав носи“?

Какво общо може да има тази приказка с нашето положение тук, та сега моят приятел е седнал да ме занимава с нея?

-Мой човек! Сашо имаше навика така да се обръща към близките си. Ти много скоро забрави, че ние с тебе се пишахме за герои и носехме на гръб припадналите от карцера чак до лазарета. Излиза, че сме мъчали разни доносници и долни клеветници, които са се престрували на припадналите и след това са ни клепали пред началниците какво си говорим в карцера! Та и ние така, като глупавия Кумчо Вълчо от приказката! Да си призна просто не мога да се побера в коката си от яд. Иде ми да се гръмна!

-Дай си ръката, Кумчо Глупчо и нито думичка на никого по този въпрос, защото и двамата ще станем за смех и подигравка! опитах се да го развеселяз.

Но Сашо си остана все така сърдит. Беше засегнато честолюбието му. Не знам защо, но това негова поведение заедно с окаяния му външен вид вместо очакваното съчувствие предизвикаха у мен смех. Има и такива моменти в живота, когато без да искаш се смееш сам на себе си...

Цанко Луканов

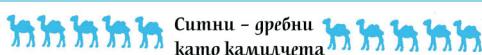
Участниците в горянското движение от Червена вода се включват в общия план, в общите цели и дейност на горянството в региона за създаване условия за организирана самоотбрана срещу настъпващия терор. За отбележване е, че ние нямаме извършени грабежи, нападения и терористични актове. Ние нямаме убийства. Ние искахме да осъществим тук, в България, същите права и свободи, на които се радваха хората от западните демокрации извън т.н. „желязна завеса“. Ние искахме прилагане и у нас на Декларацията за правата на човека, приета от ООН през 1948 г.

На 29.04.1951 г., на връх Великден, баща ми, Манол Цанев, бе арестуван и осъден на 16 години затвор...

Тогава бях арестуван и аз, бях съден в същото дело и осъден на 20 години затвор, но това е друга история, аз бях млад...

Затворите разрушиха здравето му и... три години след завръщането си, той почина.

На 11.12.1965 г. той склони завинаги очи, без да може да види резултата от двадесетгодишната си борба за свобода, демокрация и достоен живот. Той не дочака разпада на терористичната система, която го уби,

Ситни - дребни
като камилчета**ВНЕДРЕН ПОЛИТЕЛИТ**

Българийо, още ли си жива
или съществуваш на тефтер?
С чадата си не бе справедлива
да ги пращаши за зелен хайвер.

Ти прокуди щерка, син и внуче,
разпия си жизнения сок.
Полителият благата твои смуче,
твой любимец, властелин и бог.

Сложен път премина към Европа,
криволичещ насам и натам,
трасиран от габровеца, шопа,
внедрен политик без капка срам.

Свил змийско гнездо в Парламента,
подплатено с пожизнен контракт,
като спец по голосовна мента
да забулва келепира в мрак.

Мъти недоносчета закони
с хиляди отворени врати,
полицаят Михаля да гони,
а юристът бизнес да върти.

*Мирчо Момчилов***РАВНОСМЕТКА**

Дни дали настъпиха студени
та и във леглото вече зъзна...
Не за този студ навярно сме родени,
този преход вече ни омръзна!

ВЪЗКРЪСНАЛА ДРЕВНОСТ

Пропазва времето, минават дните,
бавно топи се последният сняг.
Стари и Нови се бият в гърдите...
Народът осъмна на същият бряг...

*Петко Павлов***НЕСГОВОРНО СЪЖИТЕЛСТВО**

В един обор събрали всякакви животни.
Постлали им на чистичко да си стоят.
Не искали да ги морят да бъдат потни,
а само тъй спокойно да си хоратят...
Но... почнали там някои важни екземпляри
рогата и езиците си да въртят
/едни засукани и млади, други стари/
и... всичките започнали да се бодат.
И станало тогаз една страхотна каша:
строили те хранилковия инвентар,
съсирили и сетната поилка чаша
и даже на обора здравия дувар!!!

Във баснята за парламента е въпроса:
боричкат се, а нашта мамица е... боса!

*Харалан Недев***БАЩИНА ТРЕВОГА**

Сине!
Много важен ти е поста,
който вече си заел!
Ала с твойта глава прости,
как така си се наел?!

Нали трябва да решаваш
ти народни съдбини!
Правдата да защитаваш
в тези толко трудни дни!

Тате!
Правда, равенство и братство
днес са вече празни думи!
За да трупаме богатство
с тях залъгваме маймуни!..

Синко!
Всички дето управяват,
ако като тебе смятат,
тоз народ и таз държава
ще изчезнат от земята!..

Христо Ангелов**ДЕТСКО ЛИТЕРАТУРНО ЗНАМЕ****ДЯДО КОЛЕДА**

Дядо Коледа пристигна!
Радост до небето вдигна.
Като слезе от шейната,
бързо бръкна във торбата.
Па извади скъпи дари
за децата коледари.
Книшки с приказки отлични
за послушни ученички.
За добрите шахматисти
разни шах-игри сребристи.
А за батковците смели
футболните топки бели.
- Дядо Коледа любими,
с обич срещаме те всички.
Идвай, идвай всяка зима,
събуднати мечти да има.

Цветан Лалов**НОВАТА ГОДИНА**

Дошла е Новата година,
но не и през комина...
Тържествено тя влиза
без билет и виза...
Дори и в бедна къща,
дори да има гузни...
На комина връща
пушещи ненужни...
И кой каквото пил
слава или мъка...
Кой каквото сътворил
чакаме сполучка...

Маргарита Нешкова

**ЖИВКА ТАНЧЕВА
ДАДЕ ИДЕЯТА,
РАЗРАБОТИ ДИЗАЙНА И
ИЗЦЯЛО ФИНАНСИРА
С ЛИЧНИ СРЕДСТВА
ЮБИЛЕЙНИЯ
КАЛЕНДАР НА
В-К "ЛИТЕРАТУРНО
ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ"
ЗА 2019 ГОДИНА.
БЛАГОДАРИМ ТИ
ОТ СЪРЦЕ,
СКЪПА ПРИЯТЕЛКО!
БЪДИ ЖИЗНENA И
ЗДРАВА, КАТО ИМЕТО СИ,
ИМАМЕ НУЖДА ОТ
ИДЕАЛИСТИ!**

ВМЕСТО НОВОГОДИШНО ОБРЪЩЕНИЕ

Да посрещнем достойно тройно юбилейната за земеделската идея и земеделското движение 2019-та година!

През 2019-та се навършват 120 години от създаването на Българския земеделски народен съюз. В края на 19 век, на 28 и 29 декември 1899 г. в Плевен е свикат Първият земеделски конгрес.

През 2019-та се навършват 150 години от рождението на Цанко Бакалов Церковски /роден на 16 октомври 1869, почитал на 2 май 1926 г./ - поет, публицист, будител и основател на организираното земеделско движение в България.

През 2019-та се навършват 140 години от рождението на Александър Стамболовски. На 1 март 1879 г. в село Славовища се ражда може би най-големият български държавник в нейната нова история. Той е политик от световна величина, ненадминат реформатор, водач на БЗНС. В периода 1919-1923 г. е министър-председател на България с правителството на БЗНС. Убит на 14 юни 1923 г. след извършването на деветоюнския военен преврат.

Да не забравяме тези светли личности и делото на техния живот! Да не оставим да повехне земеделската идея най-живата, най-живителната и близка до сърцето на всеки човек! Да не забравяме четирите свети думи:

МИР, ХЛЯБ, СВОБОДА, НАРОДОВЛАСТИЕ

*Живка Танчева***РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ**

РЕДАКТОРИ:
Габриела Цанева
Кирил Назъров
Маргарита Дукова
Предпечат:
Г. Цанева

КОНТАКТИ:
София, 1000
бул. „Дондуков“ №38;
kirl_draguch@abv.bg
gabrielle@mail.bg

ИНТЕРНЕТ:
litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzname.blog.bg
litzemedelsko_zname@mail.bg

ЕВРОПЕЙСКИЯТ СЪЮЗ И НИЕ...

Напоследък в България се навъдиха партии и отделни личности, които открито проповядват омраза и ненавист към Европейският съюз, като пророкуват, че той ще се разпадне! Високопоставени личности от Русия съветват българите да се борим за независимост от ЕС!

А всъщност у нас говорим ли за това защо сме в ЕС и какво представлява той като съюз, на какви принципи е построен и възникнал? Това европейско сдружаване хрумване на отделни хора ли е било, или е било процес, който през годините се е развивал, за да стане реалност. Знаем, че в България още след първата световна война, министър председателят Ал. Стамболовски апелира за създаване на Европейски съединени щати! И това не е случаино, защото след войната България граничи с държави, които са и врагове, и ние имаме нужда от мир с тях.

И след втората световна война на 25 октомври 1948 г. е открито европейското движение под патронажа на Леон Блюм, Уинстън Чърчил, Алсид дъо Гаспери и Пол -Анри Спаак. Освен представителите на заинтересованите европейски страни, в движението членуват някои лидери от източноевропейските страни в изгнание, между които и д-р Г. М. Димитров, в качеството си на генерален секретар на Международния селски съюз и председател на българският комитет за европейското движение. В Асамблеята на Съвета на Европа, проблемите за източните страни се засягат много повече и по-често отколкото в Обединените нации.

В този период именно д-р Г. М. Димитров започва да открива все по-голяма близост между собствените си виждания и тези на европейските християн-демократи. В множеството речи, които произнася пред Събранието на Поробените народи се долавя съвсем ясна подобна ориентация.

Може също така да се отбележи във Франция, активното участие на българските младежи земеделци във френското движение на "федералистите" от 1952 г. насетне. На конгреса им през 1954 г. младият български емигрант Вълчо Вънгелов е избран за председател. Това движение е подкрепено от личности като Морис Шуман, бивш министър, Реймон Арон проф. социолог, световно известен. В този контекст следва да се отбележи и създаването на "Федерацията на източноевропейските студенти емигранти" чиито генерален секретар е също българин-Христо Чорелов а в редакциония комитет на вестник "Свободен студент" участва и Тончо Карабулков. Друг печатан орган на БНК е списанието "Освобождение" с главен редактор Васил Юруков - списание за политика и култура.

Идеята за европейско единство, която започва да се налага през 1950-1960 г. не е много отдалечена поне в духовен план, от идеите за балканска федерация на Ал. Стамболовски и на земеделците. Точно в този дух, д-р Г. М. Димитров и много други лица от националните комитети участват според възможностите си в оформянето на първите стъпки на Европейският съюз, убедени както навремето Стамболовски, че единствено подобни съюзи са способни да се преборят с национализмът, опасен и отживян, за да осигурят мира в Европа.

И след като ние живеем във времето на Съюзът на европейските държави виждаме резултатите от европейската солидарност и взаимопомощ и няма сила която да разрушит този съюз колкото и да се мъчат да го сторят това - то е невъзможно, защото това е една дългогодишна изстрадана мечта на европейските народи за мир между тях, за отворени граници, за движение на стоки и хора.

Петко Ноиков